

[BALLAI ATTILA -](#) 2023.04.22. **Rang nélkül – Ballai Attila**
publicisztikája

Az utolsó esély e hétvégén elszállt, a 2022–2023-as első osztályú magyar labdarúgó bajnokságban sem lesz kettős rangadó. A Honvéd pénteken a Bozsik Arénában kapott ki az Újpesttől, a Vasas e sorok írása után, szombat este, Angyalföldön fogadta a Ferencvárost. Kettős rangadó nélkül persze lehet élni, ez 1987 tavasza óta köztudott. Olyasmiről elvétve ír publicisztikát az ember, ami három és fél évtizede nincs, egy ideig még garantáltan nem is lesz, tömegigény nem mutatkozik rá, sőt hiánya is szinte észrevétlen, de minimum jól viselhető. Most mégis azért teszek kivételt, mert több mint egy esztendeje ugyanezek a hasábok én rukkoltam ki a kettős rangadó – legalább egyszeri – feltámasztásának ötletével. Nekibuzdulva azon, hogy a szerbek elleni, 2022. márciusi, tét nélküli meccsre harmincezer néző ment ki a Puskás Arénába, és az 1–0-s vereség, valamint a nem kifejezetten magával ragadó játék dacára a „nép” remekül szórakozott. Ha úgy tetszik, csapatunk helyett is szórakoztatta magát, és hogy miért, azt így fogalmaztam meg: „A múlt nyári Eb után ismét bebizonyosodott, hogy a többség már nem élet-halál mérkőzésekért jár ki, amelyeket mindenáron meg kell nyernünk, különben végünk, hanem a társasági eseményért, a közösségi élményért. Nekem ugyan még nem igazán sikerül, de a nálam fiatalabbakban önmagától feloldódott – vagy ki sem alakult – a dicső múltunk és sivárabb jelenünk közti kontraszt.”

Úgy gondoltam, az alkalom több okból is kedvez az ötletemnek. Egyrészt a fentiek miatt. Másrészt azért, mert miként a kettős rangadó hajdan az 1986-os vb-trauma és az azt követő lejtmenet miatt „múlt ki”, úgy a tetszhalott állapotából magához térő magyar футбол e hagyományt is újjáéleszthetné. Pedig ekkor még nem sejthettem, hogy 2022 nyarán 4–0-ra diadalmaskodunk Angliában, és úgy megyünk neki az ősznek, hogy csoportelsőként is végezhetünk a Nemzetek Ligájában az olaszok, a németek és az angolok előtt. Harmadszor azért, mert a korábban igazi otthon híján különféle, olykor méltatlan albérletekbe kényszerülő válogatott 2019-ben valószínűs szentélyt kapott a Puskás Arénában, és a szakrális helyek csak akkor tölthetik be küldetésüket, ha a „hívek” rendszeresen látogatják őket. Végül negyedszer azért, mert a Vasas visszajutása már a tavasz közepén nyilvánvalónak látszott, ezért kockázatmentesen úgy kalkuláltam, hogy a négy egykori pesti „nagycsapat” ismét egy osztályban, jelesül az elsőben játszhat.

Ez így is lett. Átmenetileg. Hiszen nyártól már megint nem lesz így. Azzal ugyanis nem számoltam, hogy a Vasas, a Honvéd és az Újpest egyaránt kiábrándító, lélekölő,

szurkolóriasztó idénnyel sorvasztja a klubja és a „háztáji” labdarúgásunk iránti, általános lelkesedést. Mindhárman folyamatosan menekültek, a kiesés, gyakran az érdemi tettek és döntések, a valóság elől. Az Újpest minden valószínűség szerint éppen pénteken, 1–0-s kispesti győzelmével kapaszkodott meg az „utolsó előtti-előtti” szalmaszálban, de a Vasas és a Kispest öt fordulóval a zárás előtt az NB I-es tabella két sereghajtója. Ha mindketten alászállnak, jövőre a négy hajdani fővárosi élgárda közül csupán kettő marad az első ligában; ilyesmire a történelmi időkben, az 1916–1917-es kiírás óta mindössze egyszer, 2003–2004-ben akadt példa.

Felteszem, a sportági szövetség, az MLSZ sem erre az agóniára és végkifejletre számított, mert ha nem is kimondva, de információim szerint kimondatlanul támogatta, legalábbis nem vetette el kapásból a kettős rangadó ideáját. Ezt igazolta a sorsolás is, amely három fordulóban is megteremtette az előfeltételét azzal, hogy Vasas–Ferencváros, Honvéd–Újpest párosítás alakult ki. Ami persze lehet véletlen, de hogy tizenkét együttes közül a négy kiszemelt egymás ellen játsszon, annak – nem merülve el az analízis részleteiben – nagyjából három százalék az esélye. Mégis létrejött, ráadásul a legkedvezőbb formában: a Fradi és az Újpest elkerülte egymást, így a kódolható balhé kockázatát is, emellett az FTC nem pályaválasztóként vett volna részt a programban, így a jegybevételek nagysága és elosztása közti aránytalanság sem lehetett visszatartó tényező.

Lett azonban más. A résztvevők képességeinek és szándékainak hiánya. A nem hogy a dicső múlthoz, de a jelen lehetőségeihez is méltatlan produkció. A Vasas, a Honvéd és az Újpest gyökeresen más nyomvonalon haladt, előbbi kettő mégis ugyanoda érkezhét, ami azt bizonyítja, hogy a kudarchoz is számos út vezet. Azt persze én sem vártam, hogy a fél évszázaddal ezelőtti állapotokat idézve a „nagy négyes” uralja az élmezőnyt, a többiek pedig küzdenek az elismerésnek szánt, valójában roppant lekicsinylő, a korabeli, Budapest-centrikus gondolkodást tükröző „vidék legjobbjá” címért. Ezért is javasoltam, hogy mindjárt az első fordulóban kezdjünk kettős rangadóval, amikor még töretlenek a remények, hiszen a magyar futball elmúlt évtizedei hozzászoktattak minket ahhoz, hogy a meccsek előtti időszakokban – elméletben, meggyőződésben és meggyőzésben – vagyunk a legjobbak. De ezt sem láttam előre, ezt a nihilt.

Az Újpestet pillanatnyilag el is engedhetjük, mert legalább a hajrára visszahozta azt az edzőjét, Nebojsa Vignjevicset, aki a Duchatelet-korszakban néhány mérkőzés, akár teljes idény erejéig is kiszabadította a „beteget” az intenzív osztályról, és most, a reaktiválása óta négy meccsen szerzett tíz ponttal ismét a túlélés kulcsfigurája. A Vasas és a Honvéd kálváriája pedig számomra leginkább azt igazolja, hogy a sportvezetés igenis szakma, sőt hivatás, amelyet meg kell ismerni, meg kell tanulni. Az időtényező nem spórolható meg, a rátermettség, a tapasztalat és esetleg az alázat – a körülmények pontos ismerete nélkül ez utóbbit nem kérhetem számon – pozícióval, pénzzel, tulajdoni hányaddal nem szerezhető meg. Angyalföldön színmagyar,

Kispesten légiósokkal tűzdelt keret halad határozott léptekkel az enyészet felé; a veterán, fél pályafutását a Honvédnál (és Kecskeméten) töltött Ivan Lovricot már szakadatlan méltatlankodásai ellenére a „mi fiunkként” kedvelem ebben a kavalkádban. A Vasas edzőmizériája, Kondás Elemér megerősítése, a játékosuralom úgymond letörése, majd két hétre rá Kondás menesztése éppen úgy érthetetlen, logikátlan, miként az, ahogy a Honvédnál követik egymást a szél által ide-oda fújt trénerrek. Ki emlékszik például arra, ki volt a jelenleg regnáló Dean Klafuric elődje? Segíték, bizonyos Thomas Courts, egészen tavaly októberig. Majdnem négy, tartalmas hónapot tölthetett a Bozsik-stadionban – múlt nyáron amúgy Vignjevics helyére szerződtették –, aztán hazamenekült Skóciába, és ledorongoló nyilatkozatokat tett a Honvédról, a magyar futballról. Klafuric esetében e veszély kevésbé fenyeget; ugyan ő is eredménytelen, de legalább elégedett. Mint Voltaire Candide-jában Pangloss mester, aki minden megpróbáltatás közepette váltig állítja, hogy ez a világ a lehetséges világok legjobbika. Klafuric is képes minden vereségből erőt, biztatást meríteni, pénteken ezt találta mondani: „Reális lett volna a nulla nulla, igazságosabb, de a fociban nincs ilyen. ...Van még hátra öt meccs, amelyekből tizenöt pontot lehet gyűjteni. Amíg nulla egész egy százalék esélyünk van a bennmaradásra, addig küzdeni fogunk a játékosokkal együtt.” Ha engedik, kedves uram, ha engedik. Mert nem lehet kizárni, hogy munkaadói felvették már a kapcsolatot egy hottentotta trénerrel, akivel inkább biztosítottak látják e tizenöt pont megszerzését.

Nem vitás, hogy az Újpest, Honvéd és Vasas idénybeli csapata, teljesítménye, a futballbarátokban semmiféle emléket, érzelmet nem ébresztő, nevenincs légiósok hada, az egyszer tehetetlen mozdulatlanság, másszor ad hoc kapkodás érzete nem érdemel kettős rangadót, futballünnepet. Akik ezt megérdemelnék, helyesebben megérdemelték volna, azok a szurkolók. Pénteken több mint hatezren voltak Kispesten, márciusban, a Puskás Arénában negyvenezen az észtek, hatvanezen a bolgárok ellen.

Talán majd jövőre. Na jó, „némi” változtatással. Honvéd–Vasassal a másod-, Fradi–Újpesttel az első osztályban. Vagy soha többé. Túlélem, túléljük. A közvetlenül érintettekről nem is beszélve. Ősszel jó részük már úgyis más országok más drukkereit boldogítja. Nem is sejtve, hogy szürke pályafutásuk egyik meghatározó élményétől fosztották meg magukat: játszhattak volna a Puskás Arénában, akár életük legnagyobb közönsége előtt egy kettős rangadót.

[A Nemzeti Sport munkatársainak további véleménycikkei itt olvashatók!](#)